

Recensie: De Snoek van Sjestov**

Waar: De Roma Borgerhout

Wanneer: donderdag 25 september 2014

Foto's: Paulien Verlackt

“Johan, ge zijt de slechtsten toneelschrijver aller tijden!” Het was de kritiek die vriend en collega-acteur Bruno ooit naar het hoofd smeed van Johan Petit toen zijn eerste stuk “Het hondje Candy” niet het overdonderende succes bleek te zijn dat Johan had verwacht. Maar de tijden zijn ondertussen duidelijk veranderd. Met “De Snoek van Sjestov” bracht Johan Petit een ijzersterke voorstelling die niemand onberoerd liet. Met zijn enthousiaste vertelstijl nam Johan Petit ons moeiteloos mee in een verhaal over echte vriendschap, liefdesverdriet, twijfels, hoop, jeugdige onschuld, zelfrelativering en enkele filosofische mijmeringen. Het autobiografische karakter van de voorstelling straalde een enorme puurheid uit die de echtheid van het stuk nog meer onderstreepte. Het was een voorstelling die ons deed schateren van het lachen, maar ook ten diepste wist te ontroeren.

De vriendschap tussen Bruno en Johan vormde de rode draad van “De Snoek van Sjestov”. Ze leerden elkaar kennen op de lagere school in Borgerhout, kozen voor dezelfde humaniora en volgden samen een opleiding toneel in Brussel. Bruno en Johan werden zielsverwanten tot de productie “Het hondje Candy” roet in het eten gooide.

Het opzet lijkt eenvoudig: een eerlijk verhaal over twee gezworen kameraden. Maar “De Snoek van Sjestov” was veel meer dan dit. Johan Petit gebruikte de kleine anekdotes uit zijn leven om het publiek mee te zuigen in een roller coaster van emoties. Zijn poëtische omschrijvingen, zijn Borgerhouts dialect, zijn tomeloos enthousiasme en een gedachtegang die soms nogal hyperactief was, maakte het erg gemakkelijk om bijna twee uur lang aandachtig naar Johan Petit te blijven luisteren. Zijn verhalen zonder clou kregen door het doorgedreven detaillisme in de uitleg een absurdistisch trekje dat deed denken aan Wim Helsen. En juist het ontbreken van een pointe maakte ze in het geheel van de voorstelling vaak tot een metafoor voor de dingen des levens.

Wat als een eenvoudig vertelseltje zonder schijnbaar doel begon, groeide via herkenbare situaties, plastische omschrijvingen en grappige oneliners langzaam uit tot de filosofische vraag naar het doel van het leven. Benjamin Boutreur, Frans Grapperhaus en Jonas Van den Bossche zorgden tijdens de show live voor een instrumentale soundtrack om de juiste sfeer te accentueren en fungeerden tussendoor ook als decorstukken.

In “De Snoek van Sjestov” zorgde Johan Petit voor een gulle lach én een traan, leverde hij ontspanning en deed hij nadenken. En wie er zin in had, kreeg tussendoor ook nog stof tot nadenken. Wie zocht naar een moraal, kon die vinden. Maar nooit kwam er een belerend vingertje. Wij waren in ieder geval erg onder de indruk en genoten volop van de kracht van goed theater.

< Sascha Siereveld >